

HÍREK, HIRDETÉSEK

Egyházközségünk végzős **papnövendéke, Kovács Csaba** két éves ösztöndíjat kapott, és püspöki diszpozícióval tanulmányai folytatására Párizsba utazott. Másik kispapunk, **ifj. Obbágy László** a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának negyedéves hallgatója Budapesten. Imáink kísérik készülötüket!

E havi ünnepeink: Szept. 8. **Az Istenszülő születése** – Szept. 14. **A Szent Kereszt felmagasztalása**, templomunk címünnepe. – **Templombúcsú**nkat szept. 19-én tartjuk. Az ünnepi szentbeszédet **Dr. Seszták István** atya mondja.

E hó folyamán is **imádkozunk szokott szándékainkért.** Szept. 1-jén a lelki- és szeretetválságban lévő családokért, 2-án az áldott állapotban lévő édesanyákért, 3-án, elsőpénteken a Rózsafüzér Társ. elhunyt tagjaiért ajánljuk fel a Szt. Liturgiát.

Elkezdődött a tanév. Nyíregyháza valamennyi iskolájában dolgozik görög katolikus hitoktató. A **kertvárosi iskolában** továbbra is a szerda a hittanos nap. A búcsút követően a parókián is elindulnak a hittanórák. – A szülők kereszteléskor vállalt kiemelkedő **lelkiismereti felelőssége** gyermekük vallásos nevelése, amelynek fontos része az **iskolai hitoktatás** által kínált rendszeres katekézis. Ne mulasszuk el a lehetőséget, irassuk be gyermekeinket, biztassuk unokáinkat a részvételre!

A belvárosi (püspöki) templom **nyugdíjas klubjának** tagjai lesznek a vendégeink szept. 9-én 15 órától. Örömmel hívjuk nyugdíjasainkat a velük való találkozásra.

Befejeződtek a **máriapócsi bazilika** felújítási munkálatai. A felújított kegytemplom megáldására **szeptember 11-én** 10 órakor kerül sor, Christoph Schönborn bíboros, bécsi érsek, Cyril Vasil érsek, a Keleti Kongregáció titkára, Erdő Péter bíboros, az MKPK elnöke, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai és számos határon túli püspök jelenlétében. Erre az eseményre egyházközségünkben közösségileg nem készülünk, de biztatunk minél többeket a felemelő eseményen való részvételre. – Szokásunk szerint elzarándoklunk viszont Máriapócsra október 3-án **az Istenszülő Oltalma búcsújára.** (Mivel 14 óra körül már hazaérkezünk, senkinek nem kell aggódnia, mindenki le tudja adni szavazatát az önkormányzati választásokon.)

Egyházközségi kirándulásaink során néhány évvel ezelőtt Esztergomba, ill. a Dunakanyarba látogattunk. Akkor nagy szeretettel láttak vendégül minket a **fóti egyházközség** tagjai. A közösségi házukban vacsoráztunk, és családoknál aludtunk. – Örömmel fogadtuk a hírt, hogy idén **október 9-10-én** a fótiak viszonzni fogják a látogatást. A szombati napot és az éjszakát Máriapócsra töltik, vasárnap délelőtt viszont a mi templomunkban vesznek részt a Szent Liturgián, és utána családjaik vendéglátását kérik. – Akik részesültek a fóti vendéglátás örömeiből, és szívesen viszonzják most egy **vasárnapi ebéddel**, azoknak a jelentkezését mielőbb várjuk.

Kontraszt-kiállítás címmel nyílik Hittudományi Főiskolánkon igen érdekes és tanulságos interaktív kiállítás szeptember 16-án, amelyet tisztelettel ajánlunk a testvérek figyelmébe. Az ősz folyamán egy alkalommal közösségileg is meglátogatjuk a felkavaró, de előrevivő élményt nyújtó rendezvényt.

* * *

Görög Katolikus Parókia, 4400 Nyíregyháza, Legyező u. 3.

Tel. 341-257; 30/415-50-92; E-mail: obbagyl@upcmail.hu

Felelős kiadó: Dr. Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI
GÖRÖG KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESETŐJE

LEGYEZŐ

2010. SZEPTEMBER

A KÉT LABDA

Sportolsz valamit? Kinek a csapatában játszol? Tudod, hogy Jézus is csapatot gyűjtött maga köré? Persze nem kézilabdáztak, hanem mindenkit abba a csapatba hívott, amely arra vállalkozott, hogy másokat boldoggá tegyen.

Két labda egyszerre került az iskolai szertárba. A gyerekek mindennap hihetetlen lelkesedéssel játszottak velük. A két labda repült, pattogott, ütődött ide-oda. Gólt lőttek velük, kivédtek őket, néhol le is kopott róluk a festék, berúgták őket a kapu alsó, máskor a felső sarkába, passzolgatták, fejelgették őket. Valóságos csata zajlott mindennap.

Délutánonként pedig, az edzések végén ugyanabba a szekrénybe tették őket, öszszeverten, ütöttek-kopottan: hiszen ragyogó külsejük gyorsan hasadozni kezdett. Az egyik labda sokat panaszkodott a sok rugdosás miatt, bosszút forralt néhány gyerek ellen, akik különösen nagyokat rúgtak bele. A másik békíteni próbálta, ő észrevette, hogy örömet és szórakozást adnak a gyerekeknek. A gyerekek mindig felvidultak a labdák megjelenésekor, de ezt a morcos labda nem vette észre, csak a saját fájdalmaira tudott figyelni. Hol a kidurranással fenyegetőzött, hol pedig a szökéssel.

Egyik nap, egy határozott rúgás nyomán fel is repült a közeli háztetőre, ahonnan igen nehéz lett volna leszedni. Eleinte boldog volt, kényelmesen elhelyezkedett az ereszcsonnában, és készült az örökké tartó vakációra. Néha, amikor lepillantott a háztetőről, látta a társát; sajnálta is, hogy a végtelenségig rugdossák a gyerekek. Egyszer a társát is a közelébe repítette egy határozott lövés; próbálta marasztalni őt, de a másik labdának nem volt kedve maradni, ő jobban szerette a gyerekeket. Az idő múlásával a tetőn maradt labda az esőtől, szélétől hamar repedezni kezdett, a levegő is egyre fogyott belőle. Egyre szomorúbb lett ettől és a magánytól. Egyik este a maradék levegő is elszállt belőle. Ugyanabban a pillanatban a másik labdát két kicsi kéz visszatette a szekrénybe. Mielőtt rázárta volna az ajtót, egy kis száj pusztit nyomott a labda már igencsak ráncos bőrére. A labda könnyűnek érezte a szívét, elaludt, és a labdák mennyországáról álmodott, ahol az angyalok lábai olyanok, mint a puha felhők.

Te szeretnél annak a csapatnak a tagja lenni, ahol mindenki azon van, hogy a másikat boldoggá tegye? Ha nem félsz beszállni az életeddel, akkor gyere! Ne legyél olyan önző, mint a duzzogó labda!

„...*hogy örömhírt vigyék*”

Az egyházi év

Jézus „bement a zsinagógába, és olvasásra jelentkezett. Izajás próféta könyvét adták neki oda. Szétbontotta a tekercset, és épp azon a helyen akadt meg a szeme, ahol ez volt írva: «Az Úr lelke van rajtam, mert fölkent engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyék a szegényeknek, s hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy felszabadítsam az elnyomottakat, és hirdessem: elérkezett az Úr esztendeje.» Összetekerte az Írást, átadta a szolgának és leült. A zsinagógában minden szem rászzegeződött. S elkezdte beszédét: «Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok.»” (Lk 4,16-21)

1. Egyházunk a liturgikus év kezdetén, szeptember elsején adja elének azt az evangéliumi részletet, amely Jézus első nyilvános fellépéséről szól. Amint Jézus a názáreti zsinagógában, úgy hirdeti meg az Egyház ezen a napon, hogy elkezdődött „az Úr kedves esztendeje”. Egész évi ünneplésünk, az üdvtörténet eseményeinek felidézése azért történik, hogy a **Krisztus által hozott örömhír** elmélyüljön bennünk.

2. A Krisztus által hozott örömhír **lényegi üzenete**, hogy **Isten** általunk felfoghatatlan mértékben **szereit az embert**. – Ez a szeretet megnyilvánul már a teremtésben s a bűnbeesést követő ígéletben, és az Ószövetség sok-sok későbbi mozzanatában is felfedezhetjük azt. Az egész Ótestamentum arról szól, hogy Isten egyre közelebb jön az emberhez, mígnem aztán megtestesülésében, a betlehemi jászolban egyé is lesz vele. Jézus személyében – tanításában, majd szenvedésében, halálában és feltámadásában – Isten végleges és visszavonhatatlan szeretete válik nyilvánvalóvá.

3. Milyen is ez a szeretet, Isten szeretete?

Isten szeretete Jézusban **kezdeményező szeretet**. Hiába fordul el újra és újra s el vissza az ember számtalanszor Isten szeretetével, Ő mindannyiszor újra elindul felénk. Hív, szólít, mindig „előbb szeret”.

Isten szeretete Jézusban **megbocsátó szeretet**. Az Üdvözítő életének nagy botránya, hogy szóba áll a bűnösökkel, mondván: „Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek.” Még haláltusájában, a kereszten is megbocsátást hirdet: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Isten szeretete Jézusban **szolgáló szeretet**. Ő élete minden pillanatában rendelkezésre áll a hozzá fordulóknak, szolgáló szeretetének pedig beszédes jelét adja a lábmosás eseményében, a Titkos Vacsorán.

Ez a szeretet, Isten szeretete a mintája annak az életformának, amelyre a Krisztus követésére vállalkozók hivatva vannak.

ÉRDEKESSÉG – Miért éppen szeptember elseje? Az újév az Ószövetségben, a választott nép életében is ősszel kezdődött. A hagyomány az Úr Jézus názáreti fellépését szintén erre az időpontra teszi. Az egyházi év szeptemberi kezdetének történelmi hátteréhez ugyanakkor hozzátartozik az indikció, a Római Birodalom ünnepélyes ceremóniájának szeptember elsejei szokása is.

„**Hogy örömhírt vigyék a szegényeknek...**”

A názáreti perikópa kapcsán el kell gondolkodnunk a mondat utolsó szaván, a „szegényeknek” kifejezésen is. Mit mond nekünk Jézus ma ezzel a szóval?

1. A szegények, azaz a nehéz anyagi helyzetben vagy sivár szellemi környezetben élők segítése, fölemelése alapvető keresztény kötelességünk. – A világban ma több mint nyolcszáz millióan éheznek; tizenöt millió csecsemő hal meg minden évben szülei abszolút szegénysége miatt. Az evangéliumot nem lehet szociális programmá alacsonyítani, az Egyháznak ugyanakkor megkérdőjelezhetetlenül el kell köteleznie magát a szegények szolgálata mellett. Az Egyház igehirdetését karitász tevékenysége, azaz szeretetszolgálata hitelesíti. Személyes hitünk is akkor vonzó, ha a szeretet gyümölcseit érleli.

2. Órigenész, az ókeresztény kor ismert teológusa szerint a „...*hogy örömhírt vigyék a szegényeknek*” kifejezés nem csupán azokra vonatkozik, akik szociális helyzetük okán szegények. Ő úgy értelmezi ezt a mondatot, hogy a „szegények” azok a népek, azok az emberek, akikhez nem jutott még el az evangélium örömhíre. – Ebben az értelemben is rendkívül aktuális számunkra az evangéliumi részlet, hiszen a körülöttünk élők között igen sokan vannak, akik nem ismerik az evangéliumot, akik torz Isten- és egyházképpel rendelkeznek, akikhez a hétköznapokban kell eljuttatnunk az életüket valódi gazdagsággal megajándékozó jézusi örömméretet.

3. Nem igazán népszerű a gondolat, de ki kell mondanunk: bioszféránk, földünk éltető közege, energia-kincsünk megőrzése érdekében meg kell tanulnunk kevesebbet fogyasztani – vagyis egyszerűbben, szerényebben, szegényebben élni. Életbevágóan fontos kérdés, hogy a teremtett világot, a természetet meg tudjuk-e őrizni az eljövendő nemzedékek számára; hogy képesek vagyunk-e felvenni a harcot az embert csupán fogyasztóvá alázó gazdaságtársadalom mechanizmusa ellen – avagy bugyuta módon, kritikátlanul forgatjuk annak mókuskerekét; hogy határt tudunk-e szabni a megsebzett bolygónk halálát előrevetítő fogyasztás, a gazdasági „fejlődés” rákos folyamatának.

Mindez igencsak múlik azon, hogy belátjuk-e az emberlét alapvetően szegény voltát, és képesek vagyunk-e szerényebben, szegényebben és valódi eszkatologikus horizontban élni. A keresztény ember mer szembe úszni az árral, és e téren tudatosan fordul szembe korunk „plázalelkű” szemléletével.

A konzumizmus, a fogyasztói gondolkodás, a gazdaságtársadalom napjai meg vannak számlálva. Akkor is, ha ezeket a napokat még években vagy évtizedekben mérik. Sem megsebzett bolygónk, sem a kiáltó nyomorban élők nem sokáig képesek már elviselni a kizsákmányolást. Hogy szegényebben kell élniük az emberiség gazdagabbjainak s emberhez méltó módon a szegényebbeinek, ez mára nyilvánvaló. Bízunk benne, hogy szerényen és csöndben, de lassanként megérinti a gondolkodó embert a názáreti ács szegényeknek szóló örömhíre.

XXIII. JÁNOS PÁPA: Tíz törvény a lelki nyugalom eléréséhez

1. Ma nem akarom egyszerre megoldani életem minden problémáját.
2. Ma senkit sem bírállok, sőt arra sem törekszem, hogy másokat helyreigazítsak vagy kija-vítsak, csak magamat
3. Boldog leszek a tudatban, hogy boldogságra születtem, nemcsak a másvilági, hanem az evilági boldogságra is.
4. Ma alkalmazkodom a körülményekhez, anélkül, hogy elvárnám, a körülmények alkalmazkodjanak az én kívánságomhoz.
5. Ma tíz percet szánok az időmből, egy jó olvasmányra, amint a táplálék a testi élethez, a jó olvasmány a lelki élethez szükséges.
6. Ma elvégzem a napi jótettet, és senkinek sem dicsekszem vele.
7. Ma olyasmit teszek, amihez semmi kedvem sincsen; ha gondolatban sértődöttnék érzem magamat, gondoskodom róla, hogy senki se vegye észre.
8. Ma két rossztól tartózkodom: a hajszától és a határozatlanságtól.
9. Szilárdan hiszek abban, - akkor is ha a tények az ellenkezőjét mutatják, - hogy az Isteni Gondviselés úgy törődik velem, mintha egyedül volnék a világban.
10. Ma nem félek, különösen örülök mindennek, ami szép, és hiszek a jóságban.

* * *

LEGYETEK ÜDVÖZÖLVEI!

Mindig nagy örömmel tölt el bennünket, ha új arcokat látunk a templomunkban. Az idei nyár vége felé egy új papcsaládot, Dr. Seszták Istvánt és családját köszönthettük egyházközségünkben. - Seszták atyát sokan ismerik a Kertvárosban. Tartott már nálunk nagyböjti lelki gyakorlatot, néhány évvel ezelőtt, egyházközségünk római útja alkalmával pedig zárandolatunk vezetője és lelki kísérője volt.

Seszták atya a Hittudományi Főiskolán tanszékvezető tanárként, a Püspöki Hivatalban pedig a főpásztor pasztorális helynökeként dolgozik. Családjával (pedagógus feleségével és három gyermekével) együtt örömmel, baráti szeretettel üdvözöljük közösségünkben. Isten hozott Benneteket! Épüljünk egymás hitéből, segítsük egymás elmélyült, törekvő keresztény életét! - István atya hivatalos megbízást, feladatot nem kapott egyházközségünkben, templomunkban azonban szívesen vállal papi szolgálatot. Mi pedig szívbeli örömmel fogadjuk liturgikus életünkbe, a kertvárosi hívek Isten-dicsőítésébe történő bekapcsolódását.

* * *

HUMOR

- **Halló, tessék!** Cipőbólt!
- Jaj, bocsánat, eltévesztettem a számot...
- Semmi baj, hozza vissza, kicseréljük!

Két kiskölyök sétál hazafelé a hittanóráról.

- Te beveszed ezt „az ördög elvisz” dumát?
- Á, tudod, hogy volt a tétlappal is, ez is biztos apukád!

A skót kislány megkérdezi az apjától:

- Apa, mi lesz karácsonykor a fa alatt?
- Parketta, fiam.

Három gengszter béka beszélget.

- Brekk...
- Brekk...
- Brekeke...
- Az első béka fogja magát, és lelövi a harmadikat.
- Ezt miért tetted? – kérdi a második.
- Túl sokat tudott...

Egyházközségi kirándulás – 2010. augusztus 19-22.

Budapest – Kecskemét – Kalocsa – Pécs – Pécsvárad – Szolnok

Soha még ilyen hosszú – idén közel 72 óras volt egyházközségi kirándulásunk. Hosszú, fárasztó, de felejthetetlen, rendkívüli élményekkel teljes négy nap.

Gondviselésszerű volt már a kezdet is, mert az útépitések és az augusztus 20-i ünnepek okán történt lezárások miatt minimális esélye volt a pontos budapesti érkezésnek. Két perccel az előjegyzett idő előtt mégis landoltunk a Kossuth téren, így a Parlament-látogatás programja nem csúszott, s elénekelhettük a Himnuszt a Szent Korona előtt a nemzeti ünnep vigiliáján.

Kecskeméten nemcsak a helyi parókus, Feczák László atya várt bennünket. A Polgármesteri Hivatalban is fogadtak minket – ahol még a portás is „Dicsértességekkel” köszönt nekünk – , s a díszteremben kaptunk város-ismertetést. A belvárosnézést követően (ferencesek, nagytemplom, cifra palota, nagyszerű ötvenhatos emlékmű) a Szent Család Templomban végeztünk alkonyati zsolozsmát. Jólesett a kecskeméti hívek ima utáni agapéja, és a római katolikus plébános humora, kedélyes szeretete is.

A piarista kollégium felejthető ágyaiban töltött éjszakát követően Kalocsa felé vet-tük az útirányt. Szépen szervezett, a polgári és az egyházi vezetés példás együtt-működését tükröző augusztus 20-i ünnepség közepébe cseppentünk, de minket azért az érsekség épülete érdekelt igazán, ahol Európa „toptizenkettes” könyvtárát szakszerű és személyre szólóan kedves vezetéssel ismerhettük meg. Az Érseki Főszékesegyházban hasonlóan szívélyes és közvetlen vezetést kaptunk. – Az ország egyik legismertebb séfje, a televíziós sztár-szakács, Németh József csárdájában elköltött ebéd után a Porcelán Manufaktúrában is sok szépet láttunk. Itt – a férfiak enyhe, de hamar szétfoszló ellenállását követően, a valóban mutatós, kézzel festett porcelánok szépségét értékelve – némi pénzügyi nyomot is hagytunk magunk után...

Pécsett a város szívében lakoztunk, ablakaink a híres dzsámira és a nyüzsgő Széchenyi térre néztek. Kirándulásunk-zarándoklatunk leggazdagabb napja volt a szombat. Aki komolyan vette, hogy idején túl értelme és szíve energiáit is rászánja s valóban meg akarja élni a látottakat, az az ókeresztény sírok között a római katakombák világában érezhette magát, s megerősödhetett az első századok keresztényeinek hitéből; Csontváry Magányos cédrusában megláthatta az emberlét összes fájalmát; a bazilika „protekción” vezetésében, majd az ott énekelt esti ves-csernyében pedig újabb hit- és egyházélményt élhetett át. Mindeközben délután lelki nyugalmat kerestünk és találtunk a máriagyüdi kegyhely kedves-szép temploma és hús fái árnyékában, ahol néhányan könnyeinket is ott hagytuk.

Vasárnap a pécsi görög katolikus templomban végeztünk Szent Liturgiát, ahol egy-úttal megtekinthettük Egri Erzsébet – templomunk faliképeinek festője – ikonkiállít-ását is. Hazafelé jöttünkben rövid időre riasztottuk a kedves pécsvárad papot, pár száz kilométerrel később pedig a szolnoki egyházközség templomára csodálkoz-tunk rá, s a Jaczkó család vendégszeretetét élveztük. A kedd esti órákban, jóleső fáradtsággal érkezünk Nyíregyházára.

Ha megrajzoljuk, jókora kricsz-kraksz a térképen a 4 napos út. Szívünkben azon-ban összeállnak az élmények, és a kirándulás befelé és fölfelé is irányuló zárán-dokúttá lesz. Jövőre az jöjjön az itthon maradottak közül, aki ilyen élményre vágyik!

„Merítsünk az Élő Vízforrásból”

/Nemzetközi Ministráns Találkozó - Róma 2010./

Az idei nyár különösen emlékezetes marad számunkra, hiszen az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy mi képviselhettük egyházközségünket az ebben az évben megrendezett Nemzetközi Ministráns Találkozón Rómában.

A találkozóra 2010. augusztus 2. és 7. között került sor, az előkészületek azonban már korábban elkezdődtek. Május végén előtalálkozón vettünk részt a Sóstón, ahol megismerkedhettünk a minket kísérő atyákkal és ministránstársainkkal, s lelkiekben is segítséget kaptunk a ránk váró nagy élményre való felkészüléshez.

Augusztus 2-án reggel 7 órakor indultunk a nyíregyházi színház melletti parkolóból. Hosszú út állt előttünk, amit barátkozással, közös énekléssel, imádsággal és játékkal tettünk tartalmassá. Megtudtuk, hogy egyházmegyénkből 167 ministráns, 9 lelkipásztor, 4 kispap és 2 orvos vesz részt a zarándoklaton. A mi kis csoportunk 17 főből állt. Vezetőnk Papp Tibor atya volt, akit már akkor nagyon megszerettünk, és úgy érezzük, ő is megkedvelt bennünket. Délre érkezünk meg Budapestre, ahol a Rózsák terei templomban Szent Liturgián vettünk részt. Estére az ausztriai Graz-ba érkezünk; egy kis városnézés következett, majd az ottani szemináriumban töltöttük az éjszakát.

Másnap kora reggel indultunk tovább. Este 7 körül érkezünk meg Rómába, ahol vacsora után még egy rövid séta erejéig feltérképezhettük a környéket. A szállásunk Róma központjától 20 km-re volt. Minden nap kb. „3 km-es reggeli torna a metrógig” segített a felfrissülésben.

Az első nap délelőtt városnézésen vettünk részt. Megcsodálhattuk Róma nevezetességeit, többek között a Colosseumot, a Forum Romanumot, Viktor Emanuel emlékművét és a Trevi kutat. Délután 4 órakor bevonultunk a Szent Péter térre, ahol kezdetét vette a Nemzetközi Ministráns Találkozó. Megemlékeztünk a Nemzetközi Ministránsszövetség (C.I.M.) 50. évfordulójáról, valamint Szent Tarzícusról, a ministránsok védőszentjéről, akinek 5 méter magas és közel 4 tonnás szobrát ebből az alkalomból állították fel Róma főterén.

A találkozó legemlékezetesebb napjára 4-én, szerdán került sor. Reggel 8 órakor már a Szent Péter téren voltunk, ahol először Bode püspök elmélgését hallgattuk meg, majd izgatottan vártuk a Szentatyával, XVI. Benedek pápával való találkozást. A téren nagy volt a tömeg, 17 országból, több mint 53 ezer ministráns gyűlt össze, hogy pápai áldásban részesüljön. Az egyes nemzetek ministránsai különféle színű kendőket viseltek a nyakukban. Ez volt az összetartozásunk, közös hitünk jelképe. A kendőket cserélgethettük is egymás között, melynek segítségével ismeretségek, barátságok kötődtek. A mi színünk a

narancssárga volt. A magyarságot kb. 1600 ministráns képviselte, ugyanis a magyarországi egyházmegyéken kívül felvidéki, kárpátaljai, délvidéki és erdélyi magyarok fiatalok is részt vettek a találkozón. A Szentatya-várás közben lelkes „Ria, ria Hungária” felkiáltással éltettük nemzetünket, olyannyira, hogy ministráns vezetőnk Kiss László (Letsgo atya) alaposan be is rekedt, úgyhogy a másnapi misén komoly nehézségei támadtak.

A Szentatya külön a mi tiszteletünkre nyári szabadságát megszakítva helikopterrel érkezett. Beszédében kiemelte a ministráns fiatalok szerepét a hit erejének megőrzésében és további szolgálatra buzdított bennünket. Példaképpen állította elénk Szent Tarzícusz alakját, aki életét áldozta a szent Eucharisztia védelméért. A közös Szent Liturgia igazi közösségi élményt jelentett számunkra.

A Szentatyával való találkozás után megtekintettük a Szent Péter bazilikát, amely hatalmas méretével, gyönyörű belső termeivel és mennyezetével nyűgözött le bennünket.

Délután a Santa Maria degli Angeli templomban közös magyar misén vettünk részt. Minden egyházmegye képviselője merített a püspök által megszentelt vízből az egyházmegyéjét jelképező kancsóval. Ez jelképezte az élő forrást, amelyből merítettünk hitünk megerősítésére.

Csütörtökön délelőtt tovább ismerkedtünk Rómával; a legjobban a katakomba tetszett nekünk.

A nap izgalmait egy nagyon hangulatos tengerparti fürdőzés során pihenhettük ki.

Sajnos hamar elszállt a hét. Másnap arra ébredtünk, hogy bizony el kell búcsúznunk az „örök város”-tól. A hazafelé vezető hosszú úton végiggondoltuk és végigbeszélgettük a velünk történeteket. A közös miséket, a közös alvást a nagy tornatermekben, a közös szabadtéri zuhanyozásokat, a nagy fagyizásokat és pizzázásokat, a közös imádságokat és énekeket, a közös játékokat. Rájöttünk arra, hogy minden azért is volt olyan szép és olyan jó, mert együtt tettük, együtt éltük át. Úgy, ahogy az oltárnál is együtt szolgálunk, egymás mozdulatait, intéseit lesve. Egymásra vagyunk utalva örömeinkben és bánatunkban is.

Délután 3 órára érkezünk Nyíregyházára. Fájt a búcsú, de annál nagyobb volt az öröm, hogy szüleinket és testvéreinket újra láthattuk.

Egy életre szóló lelki élménnyel lettünk gazdagabbak.

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani parókusunknak, Obbágy atyának, az egyház képviselőtestületének és a híveknek, hogy imáikkal erősítették bennünket és lehetővé tették számunkra ezt a nagyszerű utazást.